

La il·lusió d'emprendre nous viatges i nous projectes

Montse Roura

FOTO: CHRISTINE SCHROEDER

Emprenedora nata, viatgera apassionada. Montse Roura va treballar de fotògrafa quan els homes encara s'estranyaven de veure una dona que sabés revelar. Ha organitzat durant anys esdeveniments culturals i produccions publicitàries amb la seva pròpia empresa; ha tingut una agència de comunicació, ha estat al ministeri de Cultura... La seva última producció, el I Saló de la Menopausia *Ella y el abanico* l'a veure què fem després, diu. Ella mai no s'atura. El seu lema: caminar sempre, cap endavant

Per **Laia Serra**

Dona inquieta i aventurera, a Montse Roura sempre li ha agradat embarcar-se en projectes diferents. Als 50 anys se'n va anar a Ocotol, Nicaragua, a treballar amb dones i criatures en una ONG. Portava molts anys fent producció de fotografia publicitària de moda i de sobte es va plantejar què fer.

Va tornar amb dos projectes en ment, el I Saló de la Menopausia *Ella y el abanico* que es va celebrar, un any més tard. L'altre no el va veure realitzat. "La vida és imprevista, mai no tens cap garantia que els projectes surtin. Si no surt el primer, sortirà el segon". La qüestió és creure molt en el que una fa, sense por d'equivocar-se. Aquesta energia transmet Roura. No tothom es llança a fer un projecte sense cap altre suport econòmic que els propis recursos; és emprenedora, amb idees, amb valentia i seguretat en ella mateixa. "Si -riu- amb valentia o inconsciència!".

Sigui com sigui, amb el Saló de la Menopausia *Ella y el abanico* vol acabar amb la falta d'informació que va trobar-se quan li va arribar el moment, tot i ser un tema que afecta a totes les dones, sense distinció. El seu objectiu és celebrar-ne una edició anual, amb monogràfics -sobre sexualitat, osteoporosi, andropausia, etc-, arribar a les dones i als homes, i la gent jove. Roura aposta pel coneixement mutu, i no abandona mai el seu món: el Saló va ser també una trobada cultural, amb exposició d'art i artesanies, amb l'esperit de divertir-se, també.

El balanç s'anirà fent, però per Roura, la gratitud que li han transmès moltes dones, i el fet que ho trobessin interessant ja és una gran satisfacció. I és que emprendre és molt dur, afirma, tant per als homes com per a les dones, "això si -continua-, quan ets dona, qualsevol projecte te l'examinen més amb lupa; i a més, les dones acostumen a fer-se més càrrec de la família i quan acaben la feina, se'n van a casa, a una altra producció". No ha tingut fills, tot i que va sentir-ne el desig. Les circumstàncies no es van donar, i va seguir endavant. Roura no creu en el lamentar-se. I afirma ser una tieta molt feliç i activa.

Sempre ha intentat tenir temps lliure i fer el que més li agrada: viatjar. Amb la seva productora, Montse Roura Productions, treballava a l'estiu i viatjava a l'hivern -en un viatge va muntar una productora a Argentina: Mea culpa productions-. Ha viscut a Granollers, Barcelona, Paris, Madrid, Nova York, Rio de Janeiro i Buenos Aires. "Adoro viatjar", confessa. I fer-ho ha estat la seva universitat, explica: "El repte d'estar sola i haver de resoldre el dia a dia et fa més forta, més decidida, coneixes moltes cultures, formes de menjar, de viure, temperatures diferents..." I idiomes! En parla sis. Sempre que pot, emprèn un nou viatge.

Tot parlant de cultura, recorda aquell esdeveniment especialment entranyable, la Nebulosa de Cranc amb la Primera Mostra Arterioide que van muntar, el 1993, ella i Imma Manresa. I la *Movida Madrileña*, aquella explosió de creativitat i il·lusió que va viure mentre treballava a l'oficina de coordinació artística al Ministeri de Cultura. Lamenta l'encariment i l'oficialitat de la cultura actual a Barcelona, creu que caldria potenciar la cultura alternativa i que no fer-ho és un gran error. "S'ha de deixar fer a la gent", conclou. Roura transmet llibertat personal, i el seu esperit lluitador no només està imprès a la seva feina; la seva forma de viure el reflecteix també. Sembla que hagi tingut sempre tot molt clar on volia arribar, encara que assegura que no ha estat així. L'important, diu, és fer el camí i assaborir el que hi anem trobant. ■